

IN MEMORIAM

L. H. SIERTSEMA

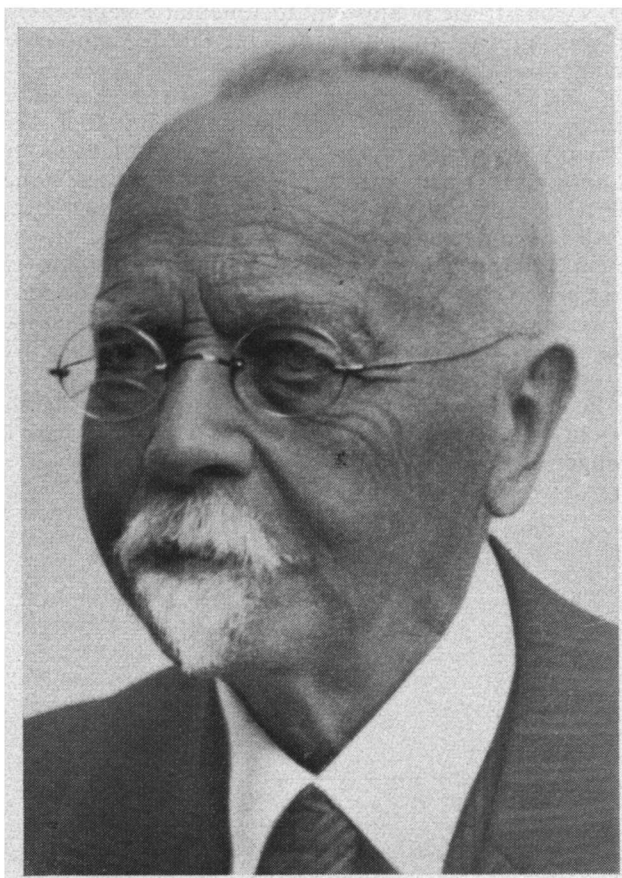
Eerst op zeventigjarigen leeftijd werd SIERTSEMA lid van de Nederlandsche Botanische Vereeniging (1933), dit typeerde zijn bescheidenheid en zijn kracht. Reeds als jongeman serieus botaniseerend, wilde hij, eerst na het eindigen van zijn levenstaak als physicus, zich als florist laten gelden; maar van dat oogenblik af was hij dan ook een der meest kritische deelgenoten in de floristenkring. Opvallend nauwkeurig was hij in zijn werk: zijn studie over *Doronicum* is een voorbeeld ervan; de ijver, waarmee hij de mossen ging bestudeeren in zijn laatste levensjaren, bewees zijn vitaliteit.

Na 1940 zag men eenige afbrokkeling van zijn krachten; zelf zag hij dat ook wel: zware loopexcursies op warme dagen vielen af, maar als hij eenmaal een tocht begonnen was, zette hij door. De moeilijkheden der oorlogsjaren, de evacuatie uit den Haag, het overlijden van mevrouw SIERTSEMA, de bevrijdingsgevechten in Groningen hebben ongetwijfeld zijn heengaan versneld, al was hij in den Herfst van 1945, enkele weken voor zijn dood nog hunkerend om verder aan het werk van het I.V.O.N. mede te werken. Op 20 December 1945 overleed hij op 82-jarigen leeftijd te Groningen.

Op 1 December 1863 werd SIERTSEMA te Veendam geboren, hij bezocht de H.B.S. aldaar en studeerde daarna aan de Groningsche Hoogeschool; dan, na eenige maanden verblijf aan de Universiteit te Straatsburg, keerde hij naar Groningen terug als assistent in de physica (1 September 1886) en promoveerde aldaar op 27 Mei 1890. Toen volgde, veertien jaar lang, zijn Leidsche periode als assistent, conservator en lector. In 1904 werd hij benoemd tot leeraar aan de Polytechnische School te Delft en in 1905, bij de totstandkoming van de Technische Hoogeschool, tot hoogleeraar, hetgeen hij tot 1 September 1929 bleef. Zijn verdiensten als physicus en docent vonden erkenning door zijn benoeming tot Ridder in de Nederlandsche Leeuw.

In 1916 stond ik voor het eerst als beginnend student tegenover hem, die enkele jaren mijn leermeester in de physica zou zijn en ook daarna bleef er eenig contact met hem over de studie te

Delft. Het toeval heeft ons in die jaren nooit tot een ontmoeting gebracht op de schaarsche wandelwegen rond Delft, floristiek bedrijvend in een vrij armelijke natuur. Later ontdekten wij elkan-

L. H. SIERTSEMA

der pas als florist en toen werd in één dag de floristenband gesmeed tusschen den oud-leermeester en den oud-leerling.

Na zijn aftreden als hoogleeraar hervormde SIERTSEMA zijn herbarium, revideerde kritisch het verzamelde materiaal, verveevoudigde zijn verzameling en zette een mossen-herbarium op. Hij ging te rade bij floristen en zette hen herhaaldelijk vast,

want scherp was zijn blik, zoowel op plant als op tabel; hij werd een veel geziene gast op het Rijksherbarium. Zooals in Goethart's tijd wijdde hij zich weer aan het karteeringswerk en bezorgde het I.V.O.N., naast vele hoklijsten, documentatie-gegevens.

Verder was hij van 1934 tot 1943 lid van de Commissie voor de bescherming van de wilde Flora.

Behalve uit de bijdrage, die hij zelf aan de kennis van onze Flora bracht, en uit de zoo vele hulp, die hij door verzamelen en door kritische opmerkingen aan anderen verleende, blijft aan hem de herinnering aan zijn persoon bestaan, den innemenden en trouwen deelgenoot aan de excursies en vergaderingen der floristen, de herinnering aan iemand, die, de tachtig naderend, nog niet van ophouden wist en die nauwelijks te remmen was door die excursiegenooten, welke door zijn echtgenoot onder geheimhouding werden belast over hem te waken. Persoonlijk voegen zich voor mij daarbij de herinneringen aan de talrijke werkavonden, waarop kritisch materiaal tezamen werd bekeken.

Nu is hij heengegaan en ter aarde besteld vóór dat het overlijdensbericht de floristen kon bereiken. Laat ons dan hier nog hulde brengen aan hem, als mensch en als florist.

J. L. VAN SOEST.